

Troen flytter bjerge, og bjerge flytter troen.

Vi kender nok alle det gamle udsagn om, at tro kan flytte bjerge. Det er på sin vis rigtigt. Det virker, når vi står over for udfordringer, da udfordringer netop er kendetegnet ved, at det er noget, der kan overvindes ved en ekstra anstrengelse.

Når vi står i en situation, som vi ikke har prøvet før, kan vi føle os usikre. Det kan være første hop fra 3 metervippen, det kan være at blive forældre for første gang, det

kan være at få et job. Her kan det hjælpe at bede en stille bøn om, at det vi nu skal igennem må lykkes, og når det lykkes, kan vi slå os selv eller Gud på skulderen og sige godt skuldret. Når vi løser udfordringer, vokser vi som mennesker og selvtilliden stråler ud af os og vi kan med glæde takke os selv, dem der hjalp eller Gud for bedriften.

I vores moderne "new speech" tradition, hvor der kun findes udfordringer og ikke problemer, er det blevet en kende mere problematisk. Alle problemer kaldes i dag for udfordringer, selvom de er reelle problemer. Problemer er kendetegnet ved at være uløselige dilemmaer. Det er et vilkår, som ikke står til at ændre. Hvor bjerget i traditionelle udfordringer kan flyttes, så står bjerget uhjælpeligt fast, når det drejer sig om problemer. Det kan være, at vi rammes af en kronisk sygdom, det kan være en kær der dør, det kan være, at det vi satte vores lid til viste sig ikke at bære. Her er vi så at sige på Herrens Mark. Vi kan falde på knæ og bede, men det får ikke sygdommen til at forsvinde, eller den kære til at komme tilbage til livet.

Bjerget står ikke til at rokke, og vi falder i stedet ned i et stort, sort hul. Her nede i hullet kan vi opleve for en stund at miste troen på Gud, på livet eller på fremtiden. Nede i hullet er det vores syn på livet og vores tro, der flytter sig. Eller rettere: fordi bjerget netop ikke står til at flytte, så er det troen, der flytter sig.

Det nye vilkår, som jo netop er kommet vilkårligt udefra, ryster grundvoldene i den tro vi havde og truer med at gøre alt meningsløst. Fundamentet, som vi stod på forvitrer. Men det er i dette sted, at vi måske opdager, at der længere nede opstår et nyt fundament, som bærer os videre. Et fundament som danner sig under det udefrakommende vilkår, som har ramt os.

Det nye fundament lærer os at leve med vores uløselige dilemma, når vi langsomt kravler op fra hullet igen. Måske finder vi ud af, at tro er noget andet end vi først troede. Noget som bærer og noget som virker. At tro er noget vi er, og ikke noget vi har - at bjerge og tro er noget, der gensidigt flytter hinanden.

Af Korshærspræst Jakob Hjørnholm